

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Jitkou Zavřelovou v právní věci žalobce: **A. F.**, státní příslušník , t. č. bytem V. , PSČ , proti žalovanému **Ministerstvu vnitra, odbor azylové a migrační politiky**, pošt. schr. 21/OAM, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 2. 2014, č. j. OAM-357/ZA-ZA08-K07-2013, E. č. B001877,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Rozhodnutím ze dne 5. 2. 2014, č. j. OAM-357/ZA-ZA08-K07-2013, rozhodl žalovaný podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o azylu“), o neudělení mezinárodní ochrany žalobci. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný uvedl, že žalobce neuvedl žádné skutečnosti, které by bylo možné podřadit pod důvody pro udělení azylu taxativně vyjmenované v § 12 zákona o azylu, ani nesplňuje zákonné podmínky pro udělení mezinárodní ochrany podle § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu.

Toto rozhodnutí žalobce napadá žalobou, ve které shrnuje obsah žalobou napadeného rozhodnutí a žalobní námitku směřuje do neudělení doplňkové ochrany z důvodu podle § 14a

odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Uvádí, že žalovaný situaci na Ukrajině nedostatečně zhodnotil. Již v době rozhodování žalovaného totiž bylo zřejmé, že se tato situace hrotí a hrozí ozbrojený mezinárodní a vnitřní konflikt. Toto bylo zjevné již jen z množství vojenských cvičení v Polsku a v pobaltských zemích, kde se soustřeďovaly vojenské letouny. Došlo též k aktivaci vojsk Evropského společenství, americké armády a zejména armády a vojsk Ruska. Došlo v podstatě k anexi velké části území Ukrajiny a hrozí rozpad státu odtržením východní části Ukrajiny. Budoucí vývoj je nepředvídatelný. Rovněž i oblast Podkarpatské Rusi, která náležela k bývalému Československému státu, je oblastí nestabilní, to se týká i ostatních oblastí západní Ukrajiny. Ohledně území Lvova a okolí nelze například opominout požadavky Polska. Hrozí tudíž velké nepokoje, humanitární katastrofa. Za takové situace by žalobcův návrat byl velmi složitý.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že zjistil skutečný stav věci a opatřil si potřebné podklady pro vydání rozhodnutí. K situaci na Ukrajině uvádí, že došlo sice po nelegitimním referendu na Krymském poloostrově vyhlášeném krymským parlamentem k odtržení Ukrajiny (Evropskou unií a USA neuznanému), avšak s tím se Ukrajina následně smířila a stahuje své vojáky a jejich rodiny z Krymu. Skutečnost, že v ostatních oblastech Ukrajiny vypukne nějaký mezinárodní či vnitřní ozbrojený konflikt, jsou nyní pouze nepodložené spekulace či domněnky. Žalovanému rovněž není známo, že by si Polská republika dělala nějaké územní nároky na část území Ukrajiny, jak je uvedeno v žalobě. Žalobce před odchodem ze země původu nežil na Krymu ani na východě země, nýbrž v oblasti Zakarpatské Ukrajiny, což je však i nyní relativně klidná oblast. A proto žalobci objektivně nic nebrání vtom, aby se tam vrátil, navíc na území ČR od roku 2012 žil nelegálně.

Krajský soud v Praze po přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí v intencích žalobních bodů s ohledem na skutkový a právní stav v době vydání napadeného rozhodnutí dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

Za vážnou újmu se podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu považuje vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu.

Žalovaný k této problematice ve svém rozhodnutí uvedl, že „[p]odle aktuálního zpravodajství ČTK probíhají v současnosti v zemi masové demonstrace odpůrců ukrajinského prezidenta a tamní vlády v souvislosti s nespokojeností s odklonem země od Evropské unie, kdy ukrajinský prezident Viktor Janukovyč v listopadu roku 2013 odmítl na nátlak Ruska podepsat dohodu o přidružení k Evropské unii. Ze zpráv zároveň vyplývá, že tyto demonstrace jsou omezeny především na centrum ukrajinské metropole Kyjeva a dalších měst, přičemž

prezident s opozicí jedná a i přes ojedinělé násilnosti při protestech vzniklou situaci na Ukrajině rozhodně nelze označit za ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žadateli za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu.“

Toto odůvodnění považuje soud za zcela dostačující, přičemž konstatuje, že veškeré závěry mají oporu ve správním spise, jehož součástí je souhrn zpráv, jejichž zdrojem je Česká tisková kancelář, od 21. 11. 2013 do 13. 12. 2013 a dále zpráva z téhož zdroje ze dne 5. 1. 2014, která informuje o pokračujících protestech v centru Kyjeva. Jelikož rozhodnutí žalovaného bylo vydáno až dne 5. 2. 2014 doplnil soud s ohledem na neustálý vývoj situace na Ukrajině v rámci dokazování skutkový stav o informace uveřejněné na zpravodajském serveru ČTK www.ceskenoviny.cz, konkrétně konstatoval k důkazu článek ze dne 25. 1. 2014 nazvaný „Ukrajina vře již dva měsíce, protesty si vyžádaly několik obětí“ a článek ze dne 2. 2. 2014, nazvaný „V Kyjevě se sešlo přes 60.000 protivládních demonstrantů“. Na základě takto doplněného skutkového stavu dospěl soud k závěru, že situace na Ukrajině v době rozhodné nesvědčila závěru o naplnění podmínek pro přiznání doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu, neboť tuto dobu lze charakterizovat jako dobu protestů proti režimu proruského prezidenta, nikoli jako dobu ozbrojeného konfliktu. Navíc demonstrace se soustředily do Kyjeva a o tom, že by jimi měla být zasažena i oblast zakarpatské Ukrajiny, odkud pochází žalobce, informace nehovoří.

Ohledně dalšího vývoje na Ukrajině soud uvádí, že je namístě aplikovat zásadu *non-refoulement* pokud „by byly dány důvody k ochraně žalobce před hroící vážnou újmou v zemi původu, které žalovaný nezohlednil za situace, kdy již nepřichází v úvahu žádné další řízení, v němž by mohla být ochrana poskytnuta. Poznatky k tomu zpravidla vyplývají z vyjádření žadatele v žádosti nebo při pohovoru a ze skutečností zjištěných o zemi původu v řízení či známých z jiných řízení, či známých obecně. Pokud tedy soud má k dispozici poznatky o tom, že žadateli o azyl je nezbytné poskytnout doplňkovou ochranu podle § 14a zákona o azylu, neboť její neposkytnutí by bylo narušením zásady *non-refoulement* a ochranu již nelze poskytnout v jiném řízení, rozhodnutí žalovaného zruší, aniž by taková skutečnost musela být žalobou výslovně namítána. (...) Ve věcech mezinárodní ochrany totiž existují mezinárodní závazky, které je třeba respektovat (...). Soud tedy musí nad rámec žalobních bodů respektovat princip *non-refoulement* vyplývající z Ženevské úmluvy a i z čl. 3 evropské Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.“ (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 8. 3. 2011, čj. 7 Azs 79/2009 – 84, publikované pod č. 2288/2011 Sb. NSS).

Zdejší soud je tedy při obecné známosti aktuální vnitřní bezpečnostní situace na Ukrajině povinen vyhodnotit, zda jsou dány důvody pro neaplikování ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s., tedy zda má přihlížet i ke skutečnostem relevantním pro možné udělení doplňkové ochrany, které vyšly najevo až po vydání žalobou napadeného rozhodnutí. K této problematice NSS v rozsudku ze dne 22. 4. 2011, čj. 5 Azs 3/2011 – 131 uvedl, že „[k]rajský soud je povinen se odchýlit od § 75 odst. 1 s. ř. s. a přihlížet i ke skutečnostem relevantním z hlediska mezinárodní ochrany, které vyšly najevo až po vydání žalobou napadeného rozhodnutí, tehdy, pokud by v daném případě neshledal dostatečné záruky k tomu, že budou tyto nové skutečnosti posouzeny v novém správním řízení k tomu příslušným správním orgánem z hlediska respektování zásady *non-refoulement* a že bude mít žadatel o mezinárodní ochranu možnost dosáhnout soudního přezkoumání tohoto nového rozhodnutí dříve, než by mělo dojít k jeho navrácení do země původu. Tuto otázku je třeba posuzovat vždy individuálně, tedy vzhledem ke konkrétní situaci daného žadatele o mezinárodní ochranu. (...) Dostatečné záruky pro

respektování zásady non-refoulement budou dány v případě, že bude vzhledem ke konkrétním okolnostem věci zcela zřejmé, že žadatel bude mít možnost podat novou žádost o mezinárodní ochranu (§ 3 odst. 2 ve spojení s § 10 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu) a že tato nová žádost bude přípustná (§ 10a zákona o azylu).“

Vzhledem k obecně známé aktuální bezpečnostní situaci v zemi původu žalobce (alespoň v některých částech), není důvodu pochybovat o tom, že se jedná o skutečnost, která může mít z hlediska naplnění podmínek doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu relevanci, přičemž žalobce ji, objektivně vzato, nemohl uplatnit již v předchozím řízení před žalovaným.

Jelikož ale žalobce není omezen na své svobodě, nic mu nebrání v tom, aby neprodleně poté, co obdrží tento rozsudek zdejšího soudu, učinil u příslušného útvaru cizinecké policie nebo v přijímacím středisku (viz § 3a zákona o azylu) prohlášení o mezinárodní ochraně. Za této situace bude žalovaný povinen umožnit mu, v souladu s § 10 zákona o azylu, podat novou žádost o mezinárodní ochranu (novelou zákona o azylu, provedenou zákonem č. 379/2007 Sb., byla z § 10 zákona o azylu vypuštěna dvouletá lhůta, před jejímž uplynutím nebylo možné opakovaně žádat o mezinárodní ochranu). Pokud žalobce podá novou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou bude opírat o změnu bezpečnostní situace v zemi původu, která vyšla najevo v nynějším řízení před krajským soudem, bude žalovaný povinen posoudit tuto žádost jako přípustnou minimálně v rozsahu takového tvrzení, a to právě z důvodu existence mezinárodního závazku *non-refoulement*, který musí být respektován.

Lze tak uzavřít, že ač v dané věci existují z hlediska mezinárodní ochrany nové relevantní skutečnosti, které nebyly v řízení před žalovaným zohledněny (neboť se v té době ještě nestaly), má žalobce dostatečné právní záruky pro to, že mohou být dodatečně posouzeny k tomu příslušným správním orgánem v novém správním řízení, pokud takové řízení vyvolá. Případné nové rozhodnutí o takové žádosti by pak podléhalo soudnímu přezkumu.

Pouze pro úplnost lze dodat, že i kdyby žalobce novou žádost o udělení mezinárodní ochrany nepodal, není možné v případě, že by existovaly důvody znemožňující vycestování, realizovat jeho správní vyhoštění na základě stávajícího rozhodnutí o vyhoštění. Takový postup by byl totiž v rozporu s § 120a odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (zákon o pobytu cizinců), dle něhož vzniknou-li důvody znemožňující vycestování cizince po dni nabytí právní moci rozhodnutí o vyhoštění, policie vydá nové rozhodnutí ve věci (§ 101 správního řádu), po vyžádání nového závazného stanoviska žalovaného podle § 179 zákona o pobytu cizinců. Případně nově vydané rozhodnutí o vyhoštění žalobce by bylo (po vyčerpání řádných opravných prostředků ve správním řízení) taktéž možné napadnout správní žalobou. Pokud by žalovaný v závazném stanovisku dospěl k závěru, že vycestování žalobce není možné, byla by poté policie povinna žalobci podle § 33 odst. 3 zákona o pobytu cizinců vydat vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území.

Žalobce se svými námitkami neuspěl. Jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, krajský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 18. 9. 2014

Mgr. Jitka Z a v ř e l o v á, v.r.
samosoudkyně

Za správnost: Alena Léblová